

Kustár György

Pál

(1Kor 10,10)

Homályos cezúrák mélyéről
feltörő vad egyenesség. konok meghajlás.
emberi alakba görnyedt küszködés.
tökéletes metrika, és a rajta átütő vérző tövis.
Ez mind ő.
rossz szemével hunyorítva bólint az
ideákra, megvetésre és vádra.
Ellenség nincs már. csak ő.

Árnyéka ellepi a falat.
majd kizúdul a forgalmas utakra
elárasztja az efézusi tereket,
megcirógatja Diána kebleit,
a göndör felhők alatt a
papok szakállába tép, felborít
egy-két vásári asztalt,
mielőtt beéri Korintust.

Benne ekkorra már megszületett
az ítélet. Beleit, szemháját,
elfeküdt nyakát napokig görcsbe
húzta az a bizonyos emlék, a
rétor hahotája, a gyülekezet fölényes
hallgatása. Szája elnyílik, sebezni
kész pengeéles vonallá:
készen, hogy maga vágjon a testbe,
kimetszeni a gúny sava marta
roncsolt szöveteket.

Lendül a kéz, összeszorul a szem.
És a precíz vágás helyén kitódul
az árnyék. álmok és
bogarak lepik el a húst,
míg ki nem fordul belőle minden:
víz és vér, habzó üvöltözés,
Korinthus két széles rakpartja,
a szemre tapadó hályog,
a hőségben cipekedő rabszolgák,
a szónoklat közben szétfeszülő ujjak,
nyelveket dadogó mohó extázis,
és az olajos, göndör atléta-fürtök. Míg
elillan dicsőség, megértés, törtető ösztön,
és Krisztus, a felmagasztosult.

Bábel

Elárvult szekérnyom
Jelzi az út helyét.
Nincs táj. Se rend.
Foltokban áll a sötét.

Valamire vár a tér.
Tervek nélkül. Fázva.
Az ég nélküli ködben
Forgó levélbe zárva.

Nincs szó, nincs tét.
Az árok lassan bedűl.
Fonák örökkévalóság
elernyed, és feszül.